

[Alfred Jørgensen.]

samme status inden for Danmarks grænser som enhver anden dansk landsdel, må konsekvensen også være, at den samme lovgivning som hovedregel må gælde i Grønland og i det øvrige Danmark.

På samme måde er det også ønskeligt, at den opdeling, der hidtil har været i Grønland mellem grønlændere og danske, bringes til ophør, så det samme retssystem bliver gældende for grønlændere og danske, i modsætning til det hidtil gældende forhold, at danske har været undergivet den almindelige danske lovgivning, mens grønlænderne har været undergivet den uskrevne sædvaneret. Der kan vel næppe herske uenighed om det synspunkt, at der bør tilstræbes en ordning, som stiller alle lige for loven, befolkningen i Grønland som i det øvrige Danmark, med en rimelig hensyntagen til specielle grønlandske forhold.

Men også det andet synspunkt, som jeg vil understrege, håber jeg der må være enighed om, nemlig at gennemførelsen af dansk lovgivning i Grønland må ske i et sådant tempo, at der tages videst muligt hensyn til grønlændernes ønsker og hele indstilling, sådan som det også er sket under forberedelsen af nærværende lovforslag, der har været forelagt det grønlandske landsråd bør fremsættelsen her i tinget.

Da jeg har forstået såvel af den højtærede ministers skriftlige fremsættelse som af de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, at der er taget og vil blive taget hensyn til de synspunkter, jeg her har understreget, kan jeg på min gruppes vegne tilsige et velvilligt samarbejde i det kommende udvalg.

Aksel Larsen: Der er sket en sådan samfundsmæssig udvikling i Grønland, at det sikkert er umuligt længere at klare sig med uskrevne arveregler; det er nødvendigt, at vi får en arvelov for Grønland, men jeg har dog visse betænkeligheder ved det her fremsatte forslag. Jeg er ikke helt sikker på, at man har ramt det rigtige, og jeg vil benytte lejligheden til at fremføre disse betænkeligheder.

Det oplyses i bemærkningerne til lovforslaget, at forslaget har været to gange til behandling i landsrådet, idet behandlingen første gang blev udsat til nærmere overvejelse og drøftelse i befolkningen. Det

fremgår også, at der ved lovforslaget gives regler, som er nye for grønlænderne og til dels strider imod, hvad de er vant til. Det ville under disse omstændigheder være interessant at få nærmere at vide, hvilke synspunkter der har gjort sig gældende i befolkningen, og ikke mindst om man virkelig er indforstået med, at den almindelige danske slægtsarv i vidt omfang skal træde i stedet for den traditionelle ordning i Grønland, hvorefter det er den samboende familie, der som fælleseje arver alt, uanset om der skulle være f. eks. voksne børn eller anden nærmere slægt, der ikke bor hjemme. Jeg tror i hvert fald, man skal overveje dette, og jeg tror, det er farligt at anlægge det skematiske synspunkt, som enkelte af de ærede ordførere har anlagt, at man må have den samme arvelov for alle, som bor i Grønland, uanset om det er folk her fra denne del af Danmark, der midlertidigt opholder sig dér, eller det er landets oprindelige befolkning. De dele af landsrådets forhandlinger, der er trykt, giver ikke rigtig oplysning om, hvad man egentlig mener om det nye i forhold til det gamle. Man kan se, at der er kommet betænkeligheder til udtryk, men det er ikke sket på nogen særlig klar måde. Det ville være meget ønskeligt, om de ærede grønlandske medlemmer ville udtale sig nærmere om disse betænkeligheder, om disse spørgsmål.

Nu er der i lovforslagets kapitel 4 givet hjemmel for i et vist omfang stadig at følge den hidtidige ordning, men det kan kun ske ved mindre boer, og udlæg til arvingerne i fælleseje kan kun finde sted, hvis alle de pågældende er enige. Jeg henstiller til overvejelse, om det måske ikke kunne være rimeligt, om måske ikke netop grønlænderne kunne tænke sig i et vist omfang stadig at følge den hidtidige skik, eller at adgangen til at følge den hidtidige skik blev udvidet, f. eks. ved at maksimumsbeløbet på 2 000 kr. blev sat noget op, sådan at f. eks. værdien af et mindre hus eller en større båd kunne komme med, og at ordningen kunne gennemføres, selv om enkelte af de samboende eller en fraflyttet arving protesterer imod ordningen. I disse sager bør vi efter min mening i videst muligt omfang indføre de regler, som grønlænderne selv foretrækker, som passer bedst med deres forhold og deres opfattelse, og